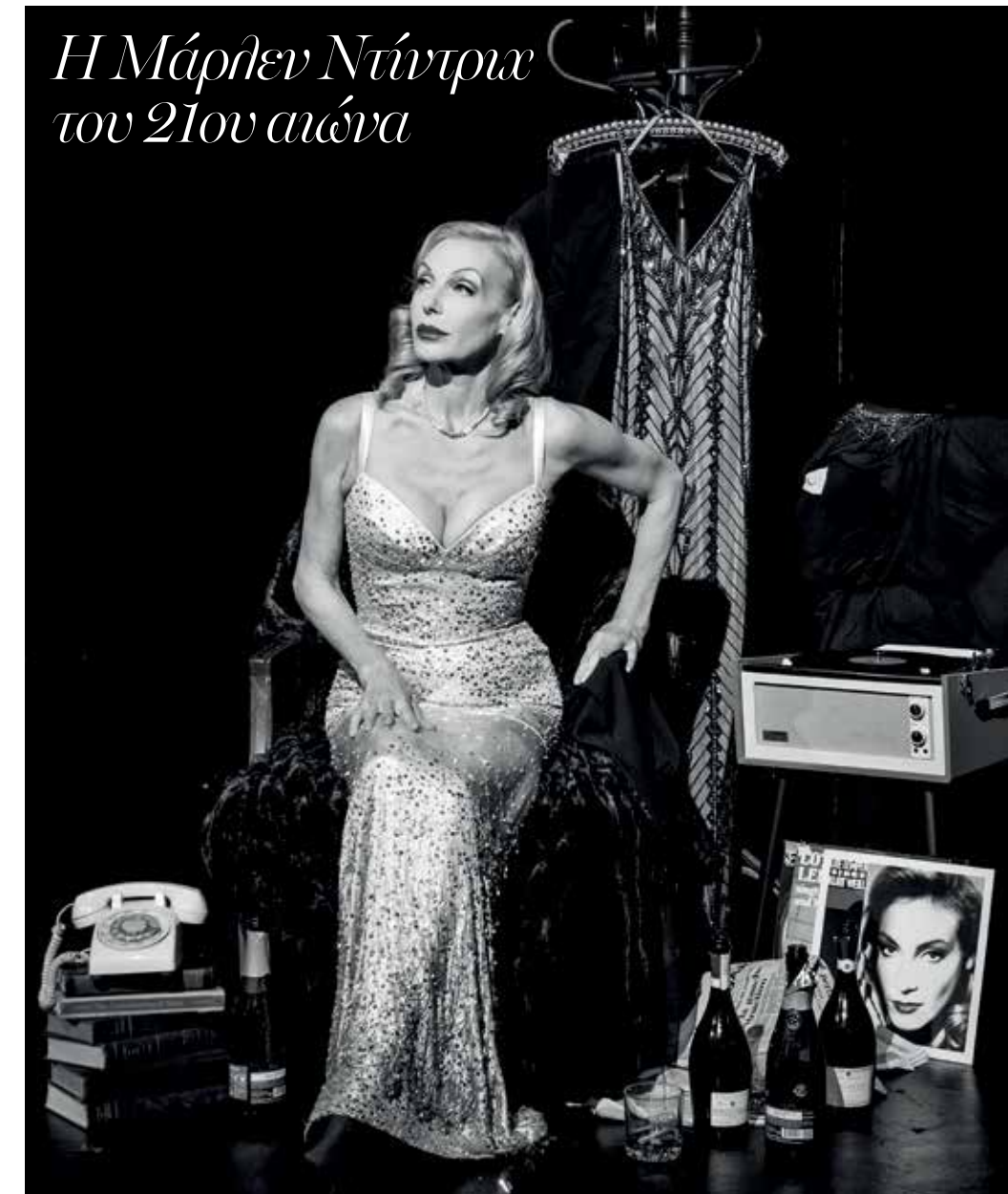

WINE

*Η Μάρθην Ντίντριχ
του 21ου αιώνα*

Η Λέμπερ
είναι καθη-
λωπική στη
σκηνή ως
alter ego
της Χολι-
γουντιανής
ντίβας

LEMPER

Φλογερά και αντισυμβατική, η διάσημη Γερμανίδα ερμηνεύτρια επιστρέφει στην Ελλάδα και ανεβάζει στη σκηνή το τρίωρο τηλεφώνημα που είχε το 1987 με την ιέρεια της μεγάλης οθόνης.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

Η Λέμπερ έχει χαράξει τη δική της πορεία στο θέατρο, τον κινηματογράφο αλλά και στη μουσική, όπου έχει διακριθεί ως η μοναδική καλλιτέχνις με πάνω από 30 δισκογραφικές δουλειές σε 40 χρόνια καριέρας

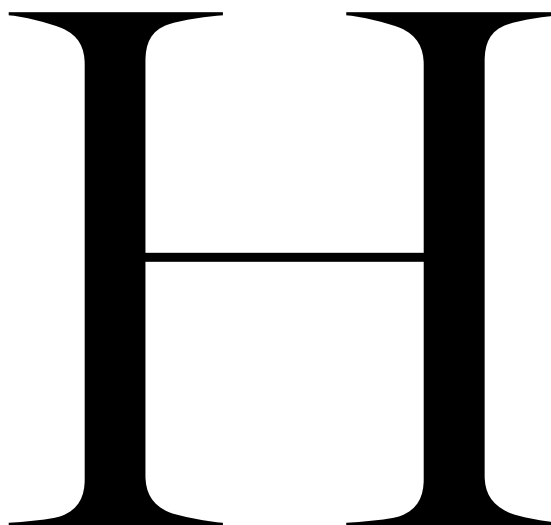

«Ήταν μία από τις μεγαλύτερες στιγμές της ζωής μου. Ήμουν 24 ετών και ήταν πολύ σημαντικό που ήμουν Γερμανίδα, σε μια εποχή που μαινόταν ακόμα ο Ψυχρός Πόλεμος. Ομως, δούλευα σκληρά, έκανα οκτώ σόου την εβδομάδα. Το βραβείο αυτό σηματοδότησε και την έναρξη της διεθνούς καριέρας μου. Συνέχισα σόλο ηχογραφώντας άλμπουμ και περιοδεύοντας στον κόσμο», λέει η 61χρονη σήμερα showwoman.

Την ίδια εποχή που κατέκτησε το βραβείο Molière, η Ούτε είχε στείλει μια καρτ ποστάλ στη Μάρλεν Ντίτριχ -η οποία ζούσε ήδη απομονωμένη στο διαμέρισμά της, στην Avenue Montaigne 12 στο Παρίσι, από το 1979- ζητώντας της ουσιαστικά συγγνώμη για την προσοχή που προσέκλυσε από τα ΜΜΕ, τα οποία τη σύγκριναν μαζί της. Η Ούτε βρισκόταν μόλις στην αρχή της καριέρας της στο θέατρο και τη μουσική, ενώ η Ντίτριχ είχε αφήσει συνειδητά πίσω της μια μακρά, γεμάτη ζωή, με ταινίες, μουσική, απίστευτες συνεργασίες, ερωτικές ιστορίες και τα τερτίπια της διασημότητας. Το αποτέλεσμα ήταν μια τηλεφωνική συνομιλία τριών ωρών ανάμεσα στην ανερχόμενη στάρλετ και την απόλυτη ντίβα του κινηματογράφου, που μετά από 30 χρόνια αποτέλεσε το θέμα της παράστασης και του άλμπουμ της Ούτε Λέμπερ με τίτλο «Rendezvous

with Marlene» (Ραντεβού με τη Μάρλεν Ντίτριχ). Το ίδιο σόου θα έχουμε την ευκαιρία να απολαύσουμε σύντομα στην Αθήνα, στο «Παλλάς», στις 3 Φεβρουαρίου.

«Είχα μια τηλεφωνική συζήτηση μαζί της το 1987, τη χρονιά που βραβεύτηκε με το Molière, και ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία να συνομιλώ με αυτό τον ζωντανό θρύλο. Κατάφερα να ρίξω μια φευγαλέα ματιά πάνω της, στη θλίψη και τη μελαγχολία της. Κράτησα μυστικά αυτή τη συνομιλία για 30 χρόνια, μέχρι που έγινε το θέμα μιας παράστασής μου. Ήταν πολύ σημαντικό για εμένα. Η Μάρλεν ήταν μια ντίβα του Χόλιγουντ και μια πολύ γενναία γυναίκα που τη στοιχείωσε η γερμανική της καταγωγή μέχρι τον θάνατο. Η τραγική ιστορία της ξεκινά στη χώρα όπου γεννήθηκε. Ήταν μια εκπατριωμένη Γερμανίδα που πολέμησε τους ναζί στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεν μπόρεσε ποτέ να επιστρέψει στην πατρίδα της, όπου τη θεωρούσαν προδότρια μέχρι το τέλος, παρότι είχε ταχθεί στη σωστή πλευρά. Εδώ είναι το δίλημμα. Και εδώ τίθεται το ζήτημα της άγνοιας, της απουσίας τύψεων, λύπης ή ενουαίσθησης από μια φυλή που διέπραξε την πιο σκληρή γενοκτονία στην Ιστορία του ανθρώπινου είδους. ➤

Η Γερμανίδα καλλιτέχνις-σταν μεσουρανάει στη διεθνή καλλιτεχνική σκηνή από τα τέλη της δεκαετίας του '80. Το Βερολίνο ήταν ακόμα διαιρεμένο σε Ανατολικό και Δυτικό, ενώ τα βραβεία Molière του Εθνικού Θεάτρου της Γαλλίας είχαν μεγαλύτερη απήχηση από ό,τι σήμερα. Ήταν το 1987, λοιπόν, όταν η Ούτε Λέμπερ ανακηρύχθηκε η καλύτερη ηθοποιός σε μιούζικαλ για την ερμηνεία της στο «Καμπαρέ» που είχε ανέβει στο Παρίσι.

«Η Ντίτριχ ήταν πολύ **ΜΠΡΟΣΤΑ** από την **ΕΠΙΟΧΗ** της και εξακολουθεί σήμερα να είναι μια «γυναίκα του **ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ**»»

Για την Ούτε Λέμπερ η παράσταση «Rendezvous with Marlene», με την οποία έρχεται στην Αθήνα, είναι μια από τις σημαντικότερες στη μεγάλη καριέρα της

INFO

Ute Lempert, «Ραντεβού με τη Μάρλεν Ντίτριχ», 3 Φεβρουαρίου στο «Παλλάς»

πάνω απ' όλα, μια γυναίκα του σήμερα, μια μητέρα τεσσάρων παιδιών, που φροντίζει την οικογένειά της και ταυτόχρονα τρέχει πολλά επαγγελματικά projects. Αν φαντάζεσαι ως μοιραία μια ανεξάρτητη γυναίκα, μοναχική και αισθησιακή, τότε θα έλεγα ναι, είμαι μια μοιραία γυναίκα».

Η Ούτε Λέμπερ έχει αφήσει το στίγμα της στη θεατρική σκηνή, στον κινηματογράφο αλλά και στη μουσική, ως μοναδική καλλιτέχνις με πάνω από 30 δισκογραφικές δουλειές σε περισσότερα από 40 χρόνια καριέρας. Έχει επαινεθεί παγκοσμίως για τις ερμηνείες της στο βερολινέζικο καμπαρέ καθώς και για τις δικές της συνθέσεις, όπως και για τις ερμηνείες της σε μιούζικαλ και θεατρικά έργα στο Μπρόντγουεϊ, στο Παρίσι, στο Βερολίνο και στο Γουέστ Εντ του Λονδίνου. «Υπήρξα πάντα δημιουργική, αλλά πλέον στα 35 χρόνια καριέρας μου θα έλεγα ότι η πηγή έμπνευσης πίσω απ' όλα αυτά είναι η ίδια η ζωή. Οι κρίσεις, το χάος της αλλά κυρίως η επαφή με το μυστήριο της ζωής, αυτό είναι που με κάνει δημιουργική. Το να ζεις στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού», ομολογεί από το πολιτισμικό κωνευτήρι που ονομάζεται Νέα Υόρκη.

«Ζω εδώ τα τελευταία 25 χρόνια και έχω διαπιστώσει ότι είναι μια πολύ ανοικτή, κοσμοπολίτικη πόλη, με πλούσια παράδοση και πολιτισμό. Λόγω της κουλτούρας που έχουν διαμορφώσει οι μετανάστες, η Νέα Υόρκη είναι το μόνο μέρος όπου ένας Ευρωπαίος μπορεί να νιώσει τη Γηραιά Ηπειρο τόσο έντονα στη σύγχρονη Αμερική. Το πολιτιστικό μωσαϊκό που τη συνθέτει δεν υπάρχει πουθενά αλλού και η πόλη δεν έχει ίχνος επαρχιωτισμού. Ενώ αγαπώ τη Γερμανία, το βιοτικό της επίπεδο, τη σοβαρότητα, ακόμα και την πολιτική της που είναι σε καλύτερο επίπεδο από αυτήν της Αμερικής, ιδιαίτερα για το Μεταναστευτικό, έτυχε να κάνω οικογένεια και να μεγαλώσω και τα τέσσερα παιδιά μου εδώ. Δεν μου λείπει η Ευρώπη γιατί με τις παραστάσεις μου σε διαφορετικές πόλεις κάθε φορά βρίσκομαι διαρκώς εκεί τρεις φορές τον μήνα», λέει, καθώς ετοιμάζεται για το ταξίδι της στην Αθήνα σε λίγες μέρες. «Είμαι πολύ ενθουσιασμένη που επιστρέφω στην Ελλάδα, κάνω εμφανίσεις στη χώρα σας εδώ και 35 χρόνια και έχω πολλές όμορφες αναμνήσεις. Δεν μπορώ να πιστέψω πώς περνάει ο καιρός τόσο γρήγορα αλλά και ανέμελα ταυτόχρονα. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από την τελευταία μου εμφάνιση, αλλά, να ξέρετε, φέρνω μία από τις πιο σημαντικές παραστάσεις μου στην Αθήνα» ♦

H

Η ιστορία της Ντίτριχ πρέπει να ακουστεί και δεν μπορεί να ξεχαστεί. Ήταν μια γυναίκα με θάρρος, εξαιρετικά χαρισματική, πολύ μπροστά από την εποχή της και εξακολουθεί να είναι μια "γυναίκα του μέλλοντος". Έθεσε το ζήτημα της ισότητας των φύλων πριν από περισσότερα από 100 χρόνια και θεώρησε ότι η χειραφέτηση των γυναικών είναι αναμφισβήτητο δικαίωμα», τονίζει η Λέμπερ στην τηλεφωνική μας συζήτηση από τη Νέα Υόρκη.

Όσο για τη σύγκριση μαζί της, «ήμουν πολύ νέα καλλιτέχνις όταν ξεκίνησε όλο αυτό από τα media, το οποίο έβρισκα και υπερβολικό. Την ίδια

στιγμή, όμως, κάποιοι δημοσιογράφοι αναζήτησαν τη Γερμανίδα καλλιτέχνιδα που θα έπαιρνε τη σκυτάλη από τη Μάρλεν, και οι δύο προερχόμενες από χώρα με πολύπλοκη και σκοτεινή Ιστορία, αλλά υπεράνω όλων αυτών. Σίγουρα η σύγκριση είναι πολύ κολακευτική για εμένα, αλλά ήταν κάτι για το οποίο δεν ένιωθα έτοιμη εκείνη την εποχή».

Μήπως αυτό που τις ενώνει είναι το ότι αποτελούν την απεικόνιση της μοιραίας γυναίκα; «Είμαι,

«Οι ΚΡΙΣΕΙΣ, το χάος της αλλά κυρίως η επαφή με το μυστήριο της ζωής, αυτό είναι που με κάνει ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ»